No. 91.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 30 Julij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentiën worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 23. Julij. In Lucerne en de kleine Kantons is men niet zonder vrees voor een derden burgeroorlog, ter oorzake der Jezuïten.

KIRCHHEIM, den 17. Julij. Gisteren ochtend vermiste een gegoede landman in een naburig dorp zijne vrouw, die zeer vroegtijdig was opgestaan om brood te bakken. Haar eindelijk willende opsporen vond hij voor den oven hare schoenen en haar zelve binnen den oven, reeds zoodanig verbrand en verkoold, dat hij de overblijfselen van het lijk slechts met schop en mestvork uit den oven konde halen. Waarschijnlijk heeft de ongelukkige in eenen aanval van zwaarmoedigheid, waaraan zij in vroegere jaren onderhevig was geweest, op deze vreeselijke wijze een einde aan haar leven gemaakt.

AKEN, den 22. Julij. Gisteren ochtend heeft de hier woonachtige professor *Graff*, op de openbare straat voor de woning zijner vrouw, met welke hij sedert eenigen tijd in onmin leefde, zich door een pistoolschot van het leven beroofd. De regtbank zoude juist op dien zelfden dag de echtscheiding tusschen beide uitspreken. Dit is de vijfde zelfmoord, dien men gedurende weinige weken te Aken bijgewoond heeft.

— De Koning van Pruissen arbeidt met eigen handen aan eene soort van constitutie.

SPANJE.

— Een oude guerilla van het leger van *Cabrera*, *Baldomero Mendoza* genaamd, die eenige weken geleden op klaren dag op de markt van Cebada den schutter *Sanchez* vermoordde, heeft te Madrid de doodstraf garrotte ondergaan. De uitvoering van dit vonnis heeft buiten de poort van Toledo plaats gehad. Daar men het gerucht verspreid had, dat de Carlisten den veroordeelden zelfs aan den voet van het schavot zouden beproeven te redden, zoo had de autoriteit het noodig geoordeeld, om eene groote militaire magt op de been te doen komen. Verscheiden malen was het gedrang der bevolking, die zich op den weg geplaatst had, welken deze ongelukkige moest voorbijgaan, zoo sterk, dat de ruiters genoodzaakt waren dezelve met geweld terug te drijven; echter is er niet de minste ongeregeldheid tegen de troepen ontstaan.

De veroordeelde trad om 12 ure uit de kapel, en werd op eenen kleinen witten muilezel geplaatst, welke door eenen jongeling van 13 jaren geleid werd; deze jongeling had een sierlijk gewaad van eenen muilezeldrijver aan, hetwelk zeer afstak met de roode muts en het lange slepende kleed van eene vuile geele kleur, waarmede de veroordeelde bedekt was. De ezel had noch zadel noch stijgbeugels. Twee priesters gingen aan weerszijde van den ongelukkige, de eerste hield hem het kruis voor de oogen en de tweede zong de gebeden voor de stervenden, welke de moordenaar met luider stem nabad, terwijl hij zijne oogen op een medaillon gevestigd hield, dat den Zaligmaker in den tuin der olijven voorstelde. Voorop gingen twee koorknapen, waarvan de een eene zwarte banier droeg en de andere een groot kruisifiks; dan volgden 4 mannen met brandende flambouwen. Deze lijkstatie werd voorafgegaan door een sterk detachement ruiterij van het regiment van Almanza, en gevolgd door den beul en zijne trawanten, als ook door de magistraten, welke zijne terdoodbrenging moesten gadeslaan.

De stoet werd door een bataillon voetvolk gesloten, welks geweren geladen en met de bajonet gewapend waren. Op de plaats, alwaar men het schavot opgerigt had, was een escadron ruiterij en 4 compagniën voetvolk geplaatst. Om de poort van Toledo te bereiken, moest de stoet over de markt van Cebada trekken, alwaar de misdaad gepleegd was, alhier hield men eenige oogenblikken stil; men zag den veroordeelde zijne oogen sluiten en van het hoofd tot aan de voeten beven; zijn gelaat, hetwelk zeer terugstootend was, overdekte zich met eene doodskleur en was afzigtelijk om te aanschouwen; buiten deze ontroering, behield hij tot het laatste toe, de standvastige gelatenheid, welke de Spanjaarden dezer klasse zoo eigen is.

Toen hij op de plaats alwaar de uitvoering van het vonnis moest geschieden, gekomen was, bleef hij minstens een kwartier uurs aan den voet van het schavot staan, om afscheid te nemen, van de priesters, van den scherpregter en van den jongeling, die den muilezel geleid had; daarna beklom hij met vasten tred het schavot, wierp eenen laatsten blik over de menigte, welke hem omringde, plaatste zich op den noodlottigen armstoel, en middelerwijl de scherpregter zijne voeten vastbond, stak hij zijn hoofd door het wurgkoord. Een enkele draai van den schroefsleutel was voldoende; hij was een lijk. Het ligchaam bleef, volgens het gebruik, in dezelfde houding gedurende twee uren aan het oog van de menigte blootgesteld.

FRANKRIJK.

— Het standbeeld van den hertog van *Orleans* zal den 29. Julij ingehuldigd worden.

— Volgens een koninklijk bevelschrift van 1. Julij wordt de uniform van onze marine veranderd.

BELGIE.

ANTWERPEN, den 26. Julij. De steur komt ongemeen overvloedig in onze haven aan. Geen visscherschuit, of zij voorziet onze markt en de binnen steden met eene aanzienlijke hoeveelheid van dezen visch. Een enkele boot heeft er eergisteren achttien mede gebragt, verscheidene van welke boven de 100 kilos wogen. De andere booten hadden eene even voldoende vangst gehad; zoo dat wij, sedert een paar dagen geen gebrek aan visch hebben geleden. Dezer dagen zijn er ingelijks twee haringschuiten aangekomen, en hebben ons eene groote hoeveelheid verschen haring aangevoerd.

— De *Soho*, die gisteren morgen om half elf is aangekomen, heeft 110 passagiers uit Londen aangevoerd.

— Den 20. dezer, is te Waareghem eene moord gepleegd. Een jongeling heeft zijne zuster vermoord. Na het ongelukkige meisje twee messteken, eene in den hals en eene in het aangezigt, toegebragt te hebben, heeft hij haar met een ijzer afgemaakt. Toen men het slagtoffer, ter hulp snelde leefde het nog. De doodslager, die men zegt krankzinnig te zijn, is aangehouden.

— Een dagblad van Brugge zegt uit goede bronnen te weten, dat de Belgische Jezuiten, voor rekening der uit Frankrijk verdreven Jezuiten, op de uiterste grenzen van Frankrijk en Belgie, twee gestichten van groot belang hebben aangekocht, ten einde daar scholen te openen voor die kinderen, wier ouders volstrekt het onderwijs der Orde aan hunne kinderen willen doen genieten.

Een te Bergen in Henegouwen uitkomend dagblad verzekert, dat er questie is, aan den Koning der Belgen eene nationale petitie in te leveren, ten einde hem te verzoeken bij den H. Stoel eveneens te handelen als de Fransche Regering, en België dus van de Jezuiten te bevrijden.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 23. Julij. Een voornaam Huis van Commercie alhier heeft ten aanzien der schipbreuk van den O. I. vaarder *Jan Hendrik*, kapt. *Eickelberg*, omstandige bijzonderheden van den kapitein zelven van dien verongelukten bodem ontvangen.

Op den middag van den 29. Mei d. j., was gemeld schip op de hoogte van de linie, in goeden staat zeilende, en vervolgde deszelfs koers, met flaauwe ongestadige koelte uit het Z. O., en dikke heijige lucht, sturende Z. W. ten Z. (volgens welken koers men verre beoosten de St. Paulusrotsen moest binnenloopen) tot den daarop volgenden nacht ten 2 ure, als wanneer men branding, digt onder lij, bemerkte; men trachtte het schip te doen wenden, welke poging echter door den hevige stroom mislukte. Het schip viel hierop sterk, stiet op de rotsen het roer af, en viel dadelijk met de luiken te water; men kapte de giek los, en trachte hiermede de scheepspapieren en eenige provisien op de rotsen te brengen; dit vaartuig sloeg echter, door de hooggaande zee, om, waarbij de 3e stuurman, 2 matrozen en 1 scheepsjongen verdronken. De kapitein, zich van een' tros voorzien hebbende, sprong over boord, en, na zes malen van de klippen terug te zijn geslagen, waarbij hij ettelijke zeer ernstige kwetsuren bekwam, gelukte het hem gemelde tros aan een rotspunt te bevestigen, waardoor hij aan de overige ekwipaadje de gelegenheid verschafte, van boord en op de klippen te geraken. Den 30. Mei was er bijna niets meer van het wrak te zien. Door de schepelingen werden op dien en den volgenden dag de sloep, benevens een vat meel, 3 vaten spek, 7 vaten ingelegde groenten, 2 vaten boter, 2 ankers azijn, en 1 okshoofd jenever opgevischt; ook gelukte het hun, eenige zeilen te redden, waarvan eene tent werd opgeslagen; voorts vond men op de klippen ettelijke vogel-eijeren! en ving eenige visschen en krabben. De tweede stuurman had de tegenwoordigheid van geest gehad, bij het verlaten van het schip, een Hollandsche driekleurvlag mede te nemen, welke op de rotsen geplant werd, ten einde aan de voorbijzeilende schepen de aanwezigheid van schipbreukelingen kenbaar te maken.

Op den ochtend van den 1. Junij was men bezig de sloep te repareren, toen men in het Z. W. eene bark bespeurde; de opper-stuurman, benevens de timmerman, bootsman vier matrozen en een passagier, begaven zich hierop in de sloep, ten einde te trachten, het in het gezigt zijnde schip te bereiken; de opkomende heijige lucht maakte het echter onmogelijk, te vergewissen of zij al dan niet in deze poging geslaagd zijn. Den 3. Junij, des ochtends ten 8½ ure, ontwaarde men in het Z. O. een barkschip, hetwelk, naderbij komende, de engelsche vlag heesch, zeil minderde en deszelfs sloep naar de klippen afzond. De kapitein weigerde de klip te verlaten, vóór dat de overige ekwipaadje gered was; de tweede stuurman *P. Zeeman* en de scheepsdoctor drongen er echter ten sterkste op aan, dat hij met de eerste sloep zou vertrekken, en daar hij, uithoofde der bekomene wonden, niet gaan kon, vervoerden zij hem naar de sloep, waarin reeds 7 man der ekwipaadje plaats genomen hadden en aan boord van het engelsche schip *Chance*, kapt. *Roxby*, werden gebragt. De kommandant van dezen bodem ontving de schipbreukelingen op het gulst, deed al het mogelijke om de op de rots achtergeblevenen te redden, en zond te dien einde twee sloepen, met al de manschappen, die aan boord gemist konden worden, naar de klip af; hevige stroom en tegenwind beletteden hun echter in deze poging te slagen, zoodat de sloepen onverrigterzake, laat in den avond terugkeerden. De *Chance* kruiste nog 6 à 7 dagen in den omtrek; maar, doordien wind en stroom haar gedurig verder deden afdrijven, zag deszelfs bevelhebber zich genoodzaakt zijne reis voort te zetten. Hoogst smartelijk was het voor allen, in de droevige noodzakelijkheid te zijn, de op de klip achtergeblevenen aan hun noodlot over te laten; de belangelooze handelwijze van den tweeden stuurman en den doctor vooral hadden een beter lot verdiend. Hun toestand echter, hoezeer verre van opbeurend te zijn, is nog niet volstrekt hopeloos, daar de achtergebleven voorraad, bij eenige zuinigheid, nog wel eene maand zal kunnen strekken; ook werd het vangen van visschen en krabben, alsmede het opzoeken van vogel-eijeren, dikwijls met goeden uitslag bekroond, terwijl de geborgen zeilen de gelegenheid verschaffen, om, bij opkomenden regen, eenen water-voorraad te verzamelen. Kapitein *Roxby* meldde ook, dat nog verscheidene schepen na hem moesten vertrekken, en denkelijk denzelfden koers zouden houden, als wanneer de van de rotspunt waaijende hollandsche vlag ligtelijk een derzelve den nood der schipbreukelingen kan kenbaar maken en aldus redding aanbrengen.

Het edele gedrag van kapt. *Roxby* kan niet genoeg geroemd worden. Hoezeer zijn eigen water-voorraad niet groot was, ontving hij degenen, die het hem gelukt was te redden, op de meest minzame wijze. Hij en zijne manschappen voorzagen kapt. *Eickelberg* en deszelfs bijhebbende ekwipaadje van de meest noodige kleedingstukken; hij verbond de wonden der gekwetsten, en trachtte aan allen het verblijf aan boord van de *Chance*, gedurende de geheele reis, zoo aangenaam mogelijk te maken."

— De baron *W. R. van Heeckeren van Brandenburg*, lid der Tweede Kamer van de Staten-Generaal, is den 23. dezer te Zeist overleden in den ouderdom van 60 jaren.

— Van den Helder schrijft men van den 24. dezer:

"Naar men verneemt, zal met den 1. Augustus aanstaande buiten dienst worden gesteld Z. M. fregat Palembang, welke bodem onlangs uit Oost-Indiën in het Vaderland is terug gekeerd; zullende de kommandant en verdere officieren met dien datum op nonactiviteit worden gebragt. Diegenen der equipagie, welke hun dienstjaren verstreken zijn, zullen met paspoort gaan, en de overige manschappen overgeplaatst worden op Z. M. wachtschip *Sambre* alhier.

— De prins *Frederik Willem* (Friedrich Wilhelm), die zich thans aan 't Badhuis te Scheveningen bevindt en die in 't laatst der vorige week bij den koning gegeten heeft, is, zoo als men weet, mederegent van Keur-Hessen. Als men dat woord *mederegent* zoo hoort noemen, komt men onwillekeurig op het denkbeeld, dat het land, waar zulk een man te huis behoort, groot, verbazend groot moet zijn en eigenlijk nog grooter dient te wezen dan de rijken, waarover *Cyrus*, *Alexander de Groote*, *Augustus*, *Karel V* en *Napoleon* den scepter zwaaiden, omdat al deze overledene personen alléén hun werk wel af konden en geen mederegent noodig hadden.

Maar *en* Keur-Hessen, *en* Hessen-Darmstadt *en* Hessen-Homburg zijn gezamenlijk zoo groot niet als de helft van Nederland. Keur-Hessen alleen beslaat eene oppervlakte, ongeveer zoo groot als onze provincie Noord-Braband, en het getal inwoners beloopt slechts *weinige* honderden meer dan de provincie Zuid-Holland zielen telt.

Zou de kunst om de Duitschers in toom te houden, thans zoo moeijelijk zijn, dat er voor eene bevolking van nog geen 600,000 personen een regent en een mederegent benoodigd is? Maar als de regent zich nu in zijnen staat bevindt en de mederegent te Scheveningen de baden gebruikt; hoe wordt dan dat mederegentschap, dat de Keur-Hessenaars, die over 't algemeen niet zeer rijk zijn, altijd geld kost, toch wel uitgeoefend? *(O.)*

ZWOLLE, den 24. Julij. De Heer Mr. *J. Cornelissen*, die door de provinciale staten van Overijssel, op den 17. dezer, tot lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal is benoemd geworden, heeft voor die benoeming bedankt.

NIJMEGEN, den 23. Julij. Sedert eenige weinige dagen vertoont zich op onderscheidene plaatsen in den Bommelerwaard eene ziekte en versterf aan de te veld staande aardappelen-plant, welke veel bekommering veroorzaakt. Dit ongemak ontstaat gedurende den nacht, en brengt te weeg dat de bladeren slap hangen, verdorren en versterven, terwijl ook de wortels weldra worden aangetast. Is eenmaal een akker hiermede op eene enkele plaats besmet, dan loopt de geheele akker spoedig gevaar om verloren te gaan. Men heeft tot nog toe de oorzaak dezer ziekte niet kunnen opsporen.

— Te Haarlem is een ijskelder afgebrand.

— Het fonds van wijlen *J. Oomkens* heeft f 41,000 opgebragt; Moeder Anna was er zeer willig.

MENGELINGEN.

Wilde Zwijnenjagt.

Uit het Luxemburgsche is reeds herhaaldelijk geklaagd over de verwoestingen, die er door talrijke wilde zwijnen, en vooral door eenen overgrooten beer onder de-

zelve, worden aangerigt. Er was derhalve besloten geworden, in den omtrek van la Roche eene groote par fors jagt op dezelve te maken en die jagt heeft op Donderdag ll. plaats gehad.

Negen en zestig jagers en een honderdtal porders waren te dien einde aan de hut van den veldwachter van Beresmenil bijeengekomen. De leiding van de jagt was bij het besluit van den gouverneur, hetwelk de vergunning er toe gaf, aan den opper-jagtopziener opgedragen.

Daags te voren waren tien veldontdekkers het leger der zwijnen gaan opnemen, en versche sporen hadden hen overtuigd, dat de dieren zich moesten onthouden in eenen grooten poel, digt met berken-, olmen- en wilgenboschjes begroeid, zoodat het niet wel mogelijk was, daarin door te dringen. Op deze inlichtingen afgaande, begon de jagtstoet des morgens zijnen optogt, de doodelijkste stilte in acht nemende.

Tegen vier uren in den ochtend bereikte men de poelen, en de porders, door een jager aangevoerd, omsingelden dezelve voor drie vierden van den omtrek, op eenigen afstand van elkander post vattende; tevens plaatste de opperopziener de jagers aan den opengelaten kant, zoodat de zwijnen geheel ingesloten moesten zijn. Op een gegeven teeken stelden de porders zich in beweging en begonnen zij hun werk onder een luid geschreeuw, ten einde de zwijnen naar den kant der jagers te drijven. Al het wild uit de boschjes en poelen vlugt ook werkelijk naar dien kant. Het eerste verschijnt er een wolf, deze valt getroffen door het lood van eenen Engelschman, die tot bijwoning van dit jagtfeest was toegesneld. Twee steenbokjes volgen, maar de jagers laten hen, al morrende den vrijen doortogt; want het schieten op onschadelijk wild is uitdrukkelijk verboden. Onder hetzelfde vrijgeleiden gaat ook eene menigte vossen en hazen door en nu ziet men niets meer.

Reeds worden de jagers ongeduldig; de een pruttelt, van om niet van zoo ver af te zijn gekomen; de ander mort over de spotternijen die hem bij zijne terugkomst in zijn dorp te wachten staan; men begint den opperopziener van onbedrevenheid te beschuldigen en te mompelen dat de zwijnen slechts hersenschimmig aanwezig zijn; eenige enkele oude jagers evenwel glimlagchen heimelijk over dit overhaast ongeduld en blijven met alle inspanning aandachtig op alles toezien en op ieder geritsel letten.

Hunne verwachting ziet zich ook niet te leur gesteld. Een zonderling gedruisch als dat van een eskadron ruiters een bosch doorrijdend, doet zich in de verte hooren en komt allengs al nader en nader bij. Eindelijk zelfs begint men in het kreupelhout de golving te ontwaren, die veroorzaakt wordt door het aankomen van de zwijnen, die in eene lange, zwarte reeks komen oprukken.

Ten laatste vertoont zich aan derzelver spits, de schrikkelijke, in den omtrek zoo geduchte beer. Er valt een schot, de troep zwijnen vlugt uiteen en de beer stort ter neder. Met de snelheid des bliksems springt hij echter weder op, een oogenblik blijft hij starend staan, als om te erkennen wie de roekelooze is, die zich aan hem heeft durven vergrijpen, en hierop doet hij ook werkelijk op dezen zijnen aanval. De jager springt ter zijde, het rennend everzwijn mist hierdoor zijn doel en bekomt in zijnen ren een tweede schot, hetwelk hem eenen poot verbrijzelt.

Hij is evenwel buiten den kring geraakt en vlugt naar het bosch. Hij is welligt op het punt van te ontkomen, toen twee jagers, JACOBY van Wihogne en TITEUX van St. Huibert, hem, met op de zwijnenjagt gedresseerde honden, nazetten. Het duurt een geruimen tijd, eer de honden hem inhalen; maar eindelijk doen zij dit; een hunner vat hem bij een zijner ooren, springt tevens over hem heen naar zijne andere zijde, en dwingt hem alzoo, met nagenoeg verdraaiden kop voort te loopen. Met een onverwachten sprong rukt het zwijn zich evenwel los en met eenen stoot zijner snijtanden rijt hij den hond den buik op. Er komen echter weder andere honden opzetten en de beer wordt eindelijk door hen staande gehouden.

Nu komt ook de jager TITEUX opdagen; hij springt schrijelings op den rug van het zwijn en maakt zich gereed het met zijn jagtmes de keel af te steken; JACOBY is intusschen ook toegeschoten, heeft het dier bij de achterpooten gevat en het aldus opheffend, wierp hij het ruggelings op den grond. TITEUX is onder het dier gevallen en redt zich niet dan met de grootste inspanning uit dezen zijnen toestand; de aanschouwers van dit verschrikkelijk tooneel zien met ijzing hoe hij het zwijn bij de ooren grijpt, het den kop met zijne knie tegen den grond wringt en het zoo bedaard de keel afsteekt, als of hij een mak varken slagte.

Op een ander punt bevindt zich gelijktijdig eene zeuge met biggetjes; door een schot getroffen en gewond, vervolg zij woedend den jager, die zich onvoorzigtig in eenen engen pas tusschen twee klippen heeft laten overvallen. Tot ontkomen heeft hij geen tijd meer, hij wacht het dier derhalve af, om het den tromp van zijn geweer als het ware op het lijf te zetten en alzoo dood te schieten; maar zijn geweer weigert, en hij heeft nog even den tijd, om zich plat op den grond te werpen en de zeuge over zich heen te laten gaan. Zoodra zij voorbij is, springt hij weder op, brengt zijn geweer in orde, en tart door zijn geschreeuw zijne vijandin tot eenen nieuwen aanval uit. Het zwijn keert werkelijk om en komt, geheel met bloedig schuim bedekt en met vlammen schietende oogen, andermaal op hem aanrennen, maar ditmaal brandt het schot van den jager los, en het dier stort, met verbrijzelden kop, dood ter aarde.

Op andere punten vertoonen zich meer koddige tooneelen. Hier is het een jong heertje uit Brussel, die overgekomen is om deel aan deze jagt te nemen, maar die, van nader bij dan hem lief is, door een zwijn nagezet, zijn geweer van zich afwerpt, een boomtak grijpt en met de vlugheid van een monkey, tot boven in eenen boom klimt; ginds weder ziet men eenige met stokken gewapende porders, die eenige zwijnen in eenen poel vervolgen, maar aan welke, juist toen zij op het punt zijn van hen te grijpen, de voeten uitglippen, waardoor zij, door en onder elkander, als kikkers in den poel liggen te wentelen, tot dat andere porders er hen met moeite uithalen.

De uitkomsten van de jagt zijn zeer voldoende geweest: een wolf, twee groote zwijnen en drie biggetjes gedood, benevens nog drie biggetjes levende gevangen.

De ziekenbewaarster.

Voor de ziekenbezorgster moest wel een bijzonder kapittel in het grootboek der menschelijke *physiologie* geschreven zijn. Dit knagende geslacht, dat door den natuurkundigen vergeten werd, is inzonderheid koppig, despoot, traag en wroetachtig. De ziekenbezorgster heeft, wat de snoepachtigheid aangaat, veel van de kat, en wat de slaperigheid betreft, veel van de marmot. Onder voorwendsel dat den zieke, dien zij oppast, *dieet* moet houden, zal zij zich met het vleeschnat vergasten dat voor hem bereid was, en zal zij de suiker, in plaats van die in de limonade voor den zieken te doen, in haren zak steken. De geneesheer heeft bevolen, zal zij zeggen, geen het minste gedruisch te maken; en diensvolgens zal zij zich in eenen gemakkelijken armstoel uitstrekken, alwaar zij geheel den dag, zonder aan hare nachtelijke rust nadeel te doen, slapen zal. De ziekenbezorgster is alleen uitgevonden om eene behulpzame hand aan de medecijne aan te bieden, die de arme patienten niet rasch genoeg naar de andere wereld verzendt.

Jufvrouw LEGOUTRE, die op 11. Julij ll. voor de correctionele regtbank van Parijs verscheen, gelijkt aan alle voorledene, tegenwoordige en toekomende ziekenbezorgsters. Het *far niente* en de goede maaltijden hebben hare vette en roode wangen met een aangenaam vermiljoen geverwd; eene onverstoorbare gelukzaligheid heeft zich op haar gelaat gehuisvest.

Jufvrouw LEGOUTRE verklaart zich te noemen URSULA CELESTA DOROTHEA.

De voorzitter. Welk is uw ouderdom?

De betigte. Ah! gij zijt zeer nieuwsgierig, mijnheer, maar gij vraagt mij te veel; ik zou hierop niet kunnen antwoorden.

De voorzitter. Hoe, gij weet niet hoe oud gij zijt?

De betigte. Eene vrouw is nooit ouder dan zij schijnt te wezen.

De voorzitter. Gij moet uwen ouderdom hier bekend maken?

De betigte. Nooit heb ik mij daarmede opgehouden... maar wacht een oogenblik.... ten tijde dat de Keizer gekroond werd, was ik met mamatje dit feest gaan bijwonen, en wanneer ik terug kwam kreet ik om een koek te hebben; en toen zeide mij mama: Hoe, zijt gij niet beschaamd, een groot meisje van tien jaren, schreeuwen om een koek te hebben!...

De griffier. De krooning had plaats in 1804; dan zijt gij vijftig en een half jaar oud.

De betigte. Hoe is dat mogelijk?.... *Enfin*, het komt er niet op aan, schrijf maar wat gij wilt.

De klager PERRODET nadert om te getuigen. — Hij draagt eenen *col* van *crinoline* die zoo hoog is, dat hij het hoofd achterover geboden moet houden, en noch president, noch procureur kan aanschouwen. Zijne houding zoude doen gelooven, dat hij een schat in de zoldering zoekende was. Zijn hemdskraag is zoo rijkelijk gestijfd, dat beide zijne ooren reeds een eindje door gesneden zijn. Dit doet hem verschrikkelijk lijden en de leelijke gezigten die hij trekt, doen de ernstige vierschaar glimlagchen. Hij getuigt het volgende op eenen psalmzangachtigen toon:

— Mijne echtgenoote was ziek; dit begon mij verschrikkelijk te vervelen; want alle oogenblikken van den nacht trok zij mij bij het oor en zeide, mijn lieve dikke jongen, geef mij dan limonade te drinken.... leg mijn kussen in orde.... trek den deken over mij... en vele andere lastigheden, die ik u niet verhalen mag. Om in deze zwarigheid te voorzien, besloot ik eene opoffering te doen en aan mijne wederhelft eene ziekenbezorgster te geven. Ik wendde mij hieraangaande tot mijnen poortier, die de vrouw, die daar zit, aanbeval, zeggende dat zij een engel van zachtheid was, van begrip en van vlijt was.

De betigte. Ik geloof het wel, sedert zeven-en-twintig jaar ben ik als zoodanig bekend.

De klager. Er werd overeengekomen, dat ik haar 3 franken voor iederen nacht zoude geven. Niettegenstaande onze voorwaarden van zich om acht ure des avonds bij mijne vrouw te bevinden, kwam zij slechts om tien ure... Dit was zeer lastig voor mij, die de gewoonte heb om alle avonden eene partij smousjassen met vriend CAUCHE en andere goede jongens te gaan spelen. Bij haar intreden zeide zij mij: Ach hemel, mijnheer PERRODET, ik had vergeten u te zeggen, dat ik de gewoonte heb een stuk te eten bij de lieden waar ik waken moet. Dat is regt, antwoordde ik haar, en dischte haar op eene tafel, die voor haar stond, eene salade en de helft van eenen schapenbout op, die mij den volgenden dag tot middagmaal moest dienen, hierbij voegde ik eene volle flesch wijn.

Toen ik om elf ure binnenkwam, vond ik jufvrouw LEGOUTRE, zoo lang als zij was, in mijnen leuningstoel uitgestrekt, snorkende als de brompijp van Onze-Lieve-Vrouwekerk. Dit was niet te verwonderen; van den schapenbout had zij alles, behalve de knok, verslonden; de salade-bak was zoo zuiver als had de tong van eenen hond hem uitgelikt, en de flesch scheen nooit wijn ingehouden te hebben. Mijne vrouw, die limonade wenschte te drinken, had haar wel honderdmaal te vergeefs geroepen; zij sliep alsof zij sedert drie weken de wereld verlaten had. Ik schudde haar redelijk hevig bij den arm en ik slaagde eindelijk om haar van den doode, als het ware, op te wekken. Zij spalkte hare ronde oogen open en zeide met eene roestige stem: Is dat eene wijze om fatsoenlijke lieden wakker te maken, dikke kalebas! als gij zijt.

— Sedert een uur vraagt mijne vrouw te drinken.

— Wel zijt gij niet groot genoeg om haar te drinken te geven?

— Ik betaal u niet om hier te komen snorken.

— Heeft men het ooit gehoord, wat die brouwerston ons komt vertellen, laat mij gerust, ik heb vaak.

Dit zeggende begon zij op nieuw als de bazuin van het laatste oordeel te ronken. Toen nam ik haar bij den arm, dwong haar om op te staan, en beval haar het huis te ruimen.... In dit oogenblik merkte ik, dat jufvrouw LEGOUTRE beschonken was.

— Betaal mij! riep zij luidkeels, en mij met de vuist bedreigende.

— Morgen, antwoordde ik, zullen wij hierover spreken. Toen begon zij als een mager varken te schreeuwen; maar het gelukte mij haar het huis te doen verlaten. Den volgenden dag kwam zij een geraas van de andere wereld aan mijne deur houden; zij beleedigde mij met een aantal scheldwoorden, die zeker in geen woordenboek te vinden zijn en eischte hare drie franken. Alle geburen kwamen toegeloopen en wisten niet wat er op handen was.

De betigte. Had gij mij gegeven wat mij toekwam, het was niet gebeurd.

De klager. Ik was u niets schuldig, want gij had mijne vrouw niet opgepast, zoo als het behoorde.... Ik moest u waarschijnlijk nog betalen, omdat gij mij de eer gedaan hebt, van mijnen schapenbout op te vreten en u te bezuipen.

De voorzitter. VROUW LEGOUTRE, bekent gij, dat gij den klager beleedigd hebt?

De betigte. Waarom betaalde hij mij niet?

De voorzitter. Gij antwoordt niet op mijne vraag?

De betigte. Waarom betaalde hij mij niet?

De voorzitter kan geen ander antwoord uit jufvrouw LEGOUTRE trekken. De regtbank verwijst haar tot acht dagen gevangenis, dertig franken boete en de kosten.

De voornaamste uitvinder van de monsterwet, zoo men zegt, de heer *Bondt*, schoonpapa van *Floris van Hall*, heeft de geheele executie er niet van mogen beleven. De man is nog vóór den 6. termijn den weg van alle vleesch gegaan.

Rust zacht, o groote Bondt!
Door uw beruchte vond,
Werd weer 's lands kas gezond,
De Haagsche beurzen rond;
Maar — 't Volk raakte aan den grond,
't Is waarlijk al te bondt! — *(T. N.)*

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 29. Julij. Sedert den 26. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Virginie, J. Braakmans, Rotterdam, thee en gedisteleerd; le grand Forque, J. W. Fox, Oostende, pompen; Conrad, J. N. Kreina, Cowes, suiker; de Ceres, C. M. Brandt, Havannah, suiker en koffij; Juliana, J. J. Dijl, Londen, ballast; Strubo, J. Schoof, Newburg, Anteleon, P. Howse, Hibile, beide stukgoed; la Brise, C. Hilcrom, Bordeaux, wijn; die Vereinigung, J. Inhr, St. Petersburg, hennipzaad; la jeune Adèle, H. Boja, Libourne, stukgoed; l'Adèle, A. Cornelissen, Maria Key, F. le Chère, beide Rio-Janeiro, koffij; Honour, W. Bell, Towey, porcelein.

Voor Gend bestemd:

Le Pigeon, J. de Meire, Liverpool, klipzout.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Colchis, E. D. Bright, landverhuizers, New-York; Daschingka, D. N. Lemcke, Riga, de Maria, C. Hermannsen, Radkiobing, de Argo, P. Pieper, Sunderland, alle ballast.

Van Gend gezeild:

Furst Blucher, J. C. Habin, Riga, ballast; Fortuna, J. A. Doijn, stukgoed, Hamburg; Jeannette Adelaide, J. D. Keppel, ballast, Oostzee.

Van Leuven gezeild:

Emanuel, E. Steinoort, ballast, New-Castle.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.